

[Oluf Pedersen.]

sagde, at det Forslag, vi her behandler, og Forslaget til en Militærordning i Forbindelse hermed var ikke mindre ærligt end alle tidligere Militærordninger. Det er vistnok rigtigt. Jeg tror nok, man kan sige, at den Ordning, vi her behandler i Forbindelse med de forøgede Udgifter, den har medført, er akkurat lige saa uærlig som alle de tidligere Militærordninger. Man har ikke, naar man har gennemført disse Ordninger, povet at sige, hvad de kostede. Man har først gennemført Ordningen, og saa bagefter er man kommet med en Efterregning og har sagt: Ja, men det er virkelig nødvendigt. Man har maatte tage det i smaa Skridt. Og det er det, der karakteriserer det foreliggende Lovforslag, karakteriserer den radikale Militærpolitik, at man vender sig imod en Forøgelse af Militærvæsenet, men man vil godt gaa med, naar bare det sker saadan lidt efter lidt. Naar bare ikke Befolkningen opdager, at man er rendt fra alle sine Løfter, saa gør det ingenting, at man løber fra dem. Det er ikke deres egen Samvittighed, det er galt med, men de er bare bange for, at Vælgerne skal opdage, at man i Virkeligheden begaar et Bedrageri over for dem.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Rager, at den Stilling, Det frie Folkeparti indtager her, svarer ikke til den Stilling, det indtog for nogle Dage siden, og det er jo rigtigt. Men det er ikke alene Det frie Folkeparti, der har ændret Stilling paa den Maade; ganske det samme er Tilfældet med det radikale Parti. I ligner jo hinanden saa ganske udmærket! Sikken en Omgang der kunde blive, hvis Venstre, det radikale Parti og Det frie Folkeparti stod op og gensidig fortalte, hvilke Ændringer der er sket med Hensyn til Partiernes Opfattelse. Ikke en Opfattelse, som alene er en Opfattelse, der er kommet gennem Aarene, og som man har været ude at faa Vælgernes Tilslutning til, men en Opfattelse, som er ændret, siden man var ude at tale med Vælgerne, og det er det som jeg synes er det urimelige, at man her fortsat forøger Militæruddgifterne, laver nye Statslaan til Forøgelse af Militæruddgifterne, uden at man har spurgt dem, som i Virkeligheden skal afgøre, om vi skal have mere Militærvæsen her i Landet. Og det er saa meget mere urimeligt, som Regeringspartierne ganske afgjort har fremskillet sig selv over for Vælgerne med en helt anden Opfattelse end den, de gaar ind for i Dag. Naar Regeringspartierne fuldkommen har ændret Opfattelse, og det har de Lov til, burde de, inden de omsatte den i Praksis,

søge at faa Vælgernes Tilslutning dertil, i Stedet for at man først laver det og saa prøver, om man eventuelt kan faa Tilgivelse for sine Synder. Jeg synes, man skulde have henvendt sig til Vælgerne, inden man syndede.

Aksel Larsen: Jeg skal tage under Overvejelse at aftrykke det af det ærede Medlem Hr. Rager fremdragne Citat i „Arbejderbladet“ og sammenholde det med vort Partis Manifest: „Læg Danmarks Skæbne i Folkets Hænder“. Jeg tror, det vilde være ganske nyttigt ikke alene for vort Parti, men ogsaa for det ærede Medlem Hr. Rager — i det Omfang, det ærede Medlem overhovedet kan lade sig belære. Det sidste Aars Begivenheder har været en streng Skole for os alle sammen, og jeg foretrækker nu alligevel at have lært en lille Smule af dem fremfor at staa som det ærede Medlem Hr. Rager og servere en Række mere eller mindre letkøbte og daarlige Vittigheder fra denne Talerstol og saa i øvrigt principielt stille sig paa det gamle „Hvad kan det nytte“-Standpunkt. Jeg finder i øvrigt, at denne Opræden heller ikke er rosværdig af den Grund, at medens man principielt i Talemaader og Artikler over for Offentligheden stiller sig paa det gamle „Hvad kan det nytte“-Standpunkt uden at ville se, at der er sket Ting i denne Verden, som tvinger til en ny Vurdering og til nye Slutninger, saa bevilger man rask væk Millionsummer til militære Foranstaltninger og bevæger sig i Praksis temmelig langt bort fra de 11 Mill. Kr. om Aaret til Vagtkorps og Statsmarine, som var Maksimum af, hvad der kunde tillades i 1924.

Jeg kan ikke erkende, at den højtærede Udenrigsminister har Ret i sin Paa-stand om, at jeg udtrykte mig selvmodsigende om Udenrigspolitikken. Ganske rigtigt har Udenrigspolitikken til Formaal at skabe Tillid, skabe Tiltro til Fasthed i Danmarks Politik over for Omverdenen, men jeg ønsker alligevel en anden Udenrigspolitik end den, Udenrigsministeren er Repræsentant for, og som jeg mener er den stik modsatte af den Udenrigspolitik, denne Pjece's Forfatter har gjort sig til Talsmand for. Jeg mener, som det for øvrigt ogsaa siges i denne Pjece, at en Udenrigspolitik skal gennemføres med Tillid fra Befolkningen, men samtidig saaledes, at den viser Befolkningen Tillid, og at den Tillid, der skal skabes i Omverdenen, ikke skal skabes ved stadige Indrømmelser og Ydmygelser, men derved, at man viser en Fasthed, som gør, at man har større Chancer for at for-